

— Високоблагородна панно царівно! — каже міністер. — Твій муж Петро прийшов щасливо до твого батька в гостину, а коли забавився у нього кілька днів, просив його твій царський батько, щоб він поїхав враз зі мною тут по тебе. Він так і зробив, а коли ми були вже далеко на морі, виїшов він на поклад, щоб прохолодити ся; але нещасте хотіло, обірвало ся поруче на покладі, до котрого він опер ся, і бідняга впаав у море і втопив ся! Моряки скочили зараз в діл до води, щоб його витягнути і до життя повернути; але що панюкали ся, що готували ся по воді, дарма! Петра не можна було врятувати. Пропав у глибині моря як камінь.

Зулима як почувла, що Петро вже не жне, пустила дитину з рук, упаа на місці її зомліла. Малий Онуфрійко став голосно плакати.

Батько її мати, що оповідання міністра о смерті Петра не чули, прибігли на крик дитини, а побачивши що дієсь, почали лежучу без пам'яті відтирати її водою відливати.

— Що за причина поважила тебе з ніг? — питають ся, коли Зулима прийшла до себе.

— Ой, Боже! вже мій дорогий муж не жне! — ледви промовила Зулима.

Не питає ся дальше старий Онисим, що стало ся, що за причина його смерті, лиш заломав руки і горячі слези покотили ся по його худім, зморщеним лічч. Заплакала її стара мати, що утратила свого сина, що лиш його одного мала як одну душу в тілі. І плачуть всі разом: отець, матір і жена; став плакати на ціле горло і маленький хлопчик Онуфрійко, коли побачив, що кожде з родини отирає очі. Плач, зойк ломане рук в домі Онисима аж страшно слухати.

Коли трохи утихомирили ся від плачу старий Онисим взяв руки до горла...

Господи Боже! — каже — потіш мене в моїх старих літах. Я вістав наскрізь круглим сиротою і не знаю, хто мої старі кости прикрити землею!... Але Ти, Боже Отче, Ти мене потішини; нехай дієть ся воля Твоя свята!

Міністер хотів бачив той плач і лемент цілої родини, а так не зворушило ся його скаменіле серце. Правда, він знав, що попоминув великий гріх убійства, котрий о німсту до неба кличе, але позабув у своїм засліпленні, що мусить гірко відпокутувати, той учинок, котрого Господь Бог безкарно не лишить. Ному се байдуже було!

Зраз на другий день рано напав Онисим Службу Божу і нарастає за душу Петра, а коли священик правив Службу Божу ціла родина молила ся на колінах перед образом Христа